

PŘEMOSTĚNÍ

2. 4. 2022
číslo 3

zpátky ke kořenům

Dnešní program

14:00–16:30 / Divadlo
RADAR/Za oponou – Probu-
zení jara / Velký sál

17:00–18:00 / Diskuse (Vanabí
Litoměřice, Divadlo
RADAR/Za oponou) / Malý sál

18:15–19:00 / DS Hraničář –
Jak se dělá divadlo / Velký sál

20:20–20:40 / Chůdadlo – The
Cube – inspirativní předsta-
vení / Nádvoří ZUŠ

21:00–22:45 / Divadlo
RADAR/Hroboso – Racek /
Velký sál

23:00–00:00 / Diskuse (DS
Hraničář, Divadlo
RADAR/Hroboso) / Malý sál

Zítřejší program

10:00–11:20 / Kolohnáti – Ca-
baret Cami / Velký sál

12:00–13:10 / Li-Di Litoměřice
– Modrovous – Naděje žen /
Velký sál

14:00–14:30 / Betonový trávník
– Leh – sed 44,2 / Velký
sál

15:00–16:30 / Diskuse (Ko-
lohnáti, Li-Di Litoměřice, Be-
tonový trávník) / Malý sál

16.30 / Vyhlášení a zakončení
festivalu / Zahrada ZUŠ

Divadelník a lektor **Jan Mrázek** řekl Zpravodaji:

Polská škola mi otevřela obzory

Honza Mrázek je čas-tým návštěvníkem divadelních přehlídek. Na letošním PřeMostění je mimo jiné i v roli lektora.

Cítíš, že už se vše po covidu zase rozjelo?

Festivally mají pro mě po covidu jinou chuť a jinou atmosféru. Zažil jsem to hodně na Mladé scéně, kde jsem po dlouhé době zažil najednou skutečné setkání, radost lidí, že můžeme být spolu. Jezdil jsem před pandemií na spousty přehlídek a měl jsem pocit, že jsem z toho unavený. Takže ano, co se týká přehlídek, tak tam tuhle změnu vidím.

A co postcovidová tvorba?

Mluvil jsem s kamarády a máme pocit, že padla nějaká deka a že je těžké divadlo rozjet. Ale to se zase otočí, vždyt i tady vidíme, že vznikají skvělé věci.

Jezdíš na PřeMostění velmi dlouho. Co pro tebe tahle přehlídka znamená?

Organizací i lidmi, kteří se tady schází, je PřeMostění na skvělé úrovni. Sjíždí se sem soubory i divadelníci ze všech koutů a určitě to přesahuje rámec krajské postupové přehlídky. To znamená, že je to skvěle zorganizovaná přehlídka.

Jsi tu letos jako lektor, společně s Pavlem Skálou máte tříletý seminář PROCES a PRODUKT. Co tě táhlo k delší kontinuální práci se seminaristy?

Je to věc okolností. Na Hronově jsme udělali tehle seminář jednorázově a myslím, že se podařil.

Byl o to docela zájem, a protože máme s Pavlem dlouhodobé vazby, cítili jsme naše důležité téma rozvíjet. Tím tématem je, že divadlo se dá dělat pro tvar nebo jako proces, cesta k finálnímu produktu, na které se člověk něco učí. Při dlouhodobějším semináři můžeme dojít až k tomu produktu, což je při jednorázovém několikadenním semináři skoro nemožné.

Jak často se scházíte?

Každý rok dvakrát. Tady na PřeMostění a pak na Jiráskově Hronově.

Vydal ses za vzděláním do Polska. Jaké je v Polsku divadelní či dramatické vzdělávání?

Polské divadlo má přinejmenším dvě roviny. Jedna je klasické divadlo. Polské kořeny kulturní i národní jsou spjatý s divadlem. Takže jedna větev je to velké polské divadlo. To je něco s čím jsem se setkal na stáži

v AST Krakov (Akademia Sztuk Teatralnych – pozn. red.). A druhá větev je divadlo související s Jerzym Grotowskim a druhou divadelní reformou, antropologickým divadlem. To je to, co mě zaujalo právě proto, že antropologické divadlo je vedeno ideou, že divadlo může být procesem, při kterém se člověk může něco naučit, nebo dokonce sám sebe proměnit.

Vidíš nějaký rozdíl v divadelním vzdělávání u nás a v Polsku?

Můžu srovnat jen AST, vím třeba že na varšavské škole je výuka progresivnější. Na AST se jede v nějaké inscenační tradici, v tradici vedení herce, která se v současné době ukazuje spíš v negativním světle. Souvisí totiž s jistým násilím na hercích. Což na té škole řešilo zrovna v době, kdy jsem tam přijel. A vidíš, že to něco, co se záhy začalo řešit i na pražské DAMU.

Takže obě školy řeší dost podobné věci, vycházející z metody, tradice.

Obzvlášť v Polsku je to metoda, že musíš hodně zkusit, abys byl výborným hercem. Říká se tam Herec je od hraní, p. del je od s. aní. Tenhle přístup už ale i tam doznává změn.

Kdyby se tě student dramatického umění zeptal, jestli má jet do Polska na zkušenou, co bys mu řekl?

Pokud by to odpovídalo jeho preferencím, tak bych mu to určitě doporučil. To, co mě bavilo na tamním akademickém prostředí, je otevřenost studentů i co se týká divadelně vědního vzdělávání, filozofického vzdělávání, které by nutné nemuselo být součástí divadelního vzdělávání. Studenti tam čerpají z moderních trendů a mám pocit, že mi polská škola otevřela obzory.

Martin Rumler

S členy souboru Kým? Čím? – HamLETEM

Kdo přišel s nápadem na inscenaci?

Vytvořit inscenaci s tematikou Hamleta jsme dostali za úkol v rámci letního dvoutměsíčního kurzu Městských divadel pražských.

Jak probíhala práce na inscenaci?

Míša: Ze začátku nás sice bylo hodně, ale v důsledku koronaviru se počet lidí v souboru výrazně snížil. Kvůli tomu jsme museli provést spoustu úprav, ne vždy to bylo jednoduché.

Proč zrovna Kým, čím?

Míša: Pro tento název souboru jsem se rozhodl, protože jsme ještě nevěděli, kým bude daná postava ztvárněna. Také jsme se inspirovali Hamletem. „Být či nebýt?“ – „Kým, čím?“

Co pro vás znamená „zpátky ke kořenům“?

Představitel Hamleta: Hřbitov nebo smrt. V duchu smrti se vine i naše inscenace.

Míša: Vidím to stejně. Jsem ráda, že jsme se tematicky trefili do motta festivalu. **(mar)**

Foto: Anh Duc Ngo

Hra na Hamleta, principála všech šmíráků

Páteční představení inscenace HamLETEM bylo pozoruhodným zážitkem. Potkali jsme tu šestici herců, soubor Kým? Čím?, kteří nám sehráli svoji „light“ inscenační verzi Shakespeareovy tragédie. S jejím nejednotným a rozvíklým dějem se, alespoň na papíře, vypořádali vlastně velice slušně – některé scény na sebe vyloženě hezky navazují, například závěrečný soubor Hamleta a Laerta, který se odehraje přímo při pohřbu Ofélie, který přímo navazuje na hrobnickou scénu.

Jako funkční se mi zdá i orámování a občasné proložení Shakespeara postdramatickým textem Heinera

Müllera Hamlet-stroj. „Už nebudu Hamlet, nebudu hrát žádnou blbou hru...“ zní zhruba müllerovská replika. Původně část velice složitého a mnohvrstevnatého textu (a také velice temného) nám v této inscenační verzi možná napovídá, co by mohlo být tematickým klíčem k celku – herectví.

Shakespearův Hamlet hraje několikerou hru: kromě toho, co záměrně předstírá, nahlíží i na ostatní projevy své existence jako na nepřesvědčivou hru, „maškarádu, kterou by zahrál kdokoliv.“ Zoufá si, že herec je schopný přesvědčivějšího projevu smutku než on, který má tak závažný důvod – načez se tedy rozhodne využít, či spíše

zneužít herce k odhalení Claudia coby vraha svého otce. Tato produkce z něj pak podle jeho slov má udělat „principála všech šmíráků“.

Je zřejmé, že scéna s herci hraje v HamLETEM důležitou roli. I proto, že odhaluje to, co je dábelským záměrem nebo fatalním selháním (nebo obojím) hereckých interpretů, a to především představitel samotného Hamleta: jeho herecké pojetí po celou dobu inscenace je v podstatě nerozeznatelné od nepřesvědčivého přehrávání herců, kterému bychom se spolu s Hamletem měli v této scéně smát.

Nejen, že je tento Hamlet veskrze a pouze nesympatický hrdina, ale ještě navíc je

nepřesvědčivý. A to rozhodně nemluvím o nějakých vysokých nárocích na hereckou techniku, ale spíše o základní herecké přítomnosti a energii na scéně. Jeho nechuť hrát, zdá se mi, se rozlézá na nebezpečně mnoho úrovní – což platí ostatně i pro představitel Claudia, který se nonšalantně doprovází na tablet. Nutí mě to pak přemýšlet nad tím, do jaké míry si soubor pouze hraje na Hamleta (což by pak bylo celé trochu zbytečné) a do jaké míry si hraje s tím, že si hraje na Hamleta – což by bylo dramaturgicky chytré a odvážné. Ovšem proč by to soubor dělal – kromě toho, že je to chytrá interpretace Hamleta – to stejně nevím. **Lukaš Černý**

S herečkou Leonou

Proč zrovna Červená Karkulka?

Měli jsme tu soustředění s dětmi a rozhodli jsme se, že uděláme představení na základě slov, které jsme si vytáhli z klobouku. Vytáhli jsme si nějaké postavy a prostředí, tak jsme se dohodli, že uděláme Červenou Karkulku, kterou trochu přeměníme.

Jak jste se dostali k nápadu pečení během představení?

Když jsme ji vytvářeli, přemýšleli jsme jak na to. Napadlo nás vlastně využít kuchyňské náčiní a pak jsme se dostali k tomu oblouku pečení.

Našla by jsi nějakou spojitost mezi vaší Karkulkou a tématem Přemostění zpátky ke kořenům?

Zpátky k pohádkám.

(mal)

Brambůrky – Hrnečková Karkulka

Vlk na sto osmdesát

Někdy se člověk v divadle prostě a jednoduše potěší – a já se přiznám, že u Hrnečkové Karkulky souboru Brambůrky jsem se potěšil takovým způsobem, že bych mnohem raději než nad recenzí seděl nad bábovkou a šálkem kakaa.

Přitom je to vlastně jednoduchá záležitost. Vynikající herci, kteří dovedou navázat s dětským (a tedy rozhodně nejen s dětským) divákem přirozený, vlídný kontakt bez sebemenšího náznaku podbíživosti mrckování – to je výborný základ, který bohužel není v divadle pro děti zdaleka samozřejmý.

K tomu se přidává nosný nápad, který slouží zároveň tématu, ale zároveň

poskytuje výtvarný klíč.

Kuchyňské potřeby nejsou v loutkovém divadle žádná objemná avantgarda (ostatně Ivan Vyskočil s nimi hrával svou slavnou variaci na Hamleta), ale rozhodně jsou skvělým materiálem, který dětského diváka může třeba intuitivně naučit něco o znacích a přenosu významu – zkrátka uhrát se toho s nimi dá leccos včetně toho, že vlk má díky struhadlu hrubou srst. Karkulka je coby pohádka, v níž je právě bábovka onou motivací k cestě do lesa (v teorii scénáře by se tomu po hitchcockovsku řeklo MacGuffin), k tomu gastronomickému čtení nesporně příhodná látka, ale tady se motiv rozvíjí i dál, Karkulka schází z cesty proto, že ji

honi mlsná, a o vlkově osudu není třeba se šířeji rozepisovat.

Seděl jsem v divadle, vysloveně si hověl a místy snad jen trochu zvykanečně uvažoval nad tím, kde se ještě nabízí nějaká neprozkoumaná možnost. Není úkolem ani kompetencí recenzenta inscenaci domýšlet, ale jako drobné náměty k úvaze nabízím tři podněty. Jednak cítím jistý potenciál v situaci, kdy dvě vařečky míchají těsto třetí vařečkou (není to náhodou tatínek). Jednak mám dojem, že myslivec (který má sice za ouškem mašlovačku místo pérka na klobouku, ale mám dojem, že fakt, že jde o myslivce, vnímáme hlavně díky tomu, že už pohádku známe dopředu, ostatně mašlovačka

v předcházejících scénách hrála koště) by mohl poněkud brutálněji gradovat svůj útok na vlka, tady je, myslím, prostor až pro rakvičkárnové násilí. A jednak se mi zdá, že je škoda, že se hotová bábovka nezjeví nějak trikověji a že ta naplněná, leč neupečená forma zůstane vidět.

To nejsou výhrady, ty nemám, opravdu jen nápady.

Faktem ale přinejmenším v mých očích je, že Hrnečková Karkulka je ve své prostotě, hravosti a poctivosti v přístupu k dětskému divákovi mimořádně povedená a snese srovnání se špičkami současného českého loutkového divadla tohoto řekněme damúzovitého typu.

Michal Zahálka

S protagonisty inscenace

Kdo přišel s nápadem na inscenaci?

Matyáš: Na začátku roku jsme házeli nápady co bychom tak mohli vytvořit. Jedna z prvních věcí co nás napadla byla právě práce s časem. Také se nám líbila myšlenka uvěznění v místnosti s kterou jsme i posléze pracovali.

Žijete ve hře o čas?

Matyáš: Já určitě. Jednak ve škole, ale i ve volném čase například na dramátku. Mám toho hodně.

Max: Já tento rok maturuju, i přesto si myslím, že nad časem vyhrávám, ale uvidíme v květnu.

Jak vnímáte motto Zpátky ke kořenům?

Matyáš: Hlavně přes čas jako takový. Při tvorbě inscenace jsme si o vnímání času v různých kulturách nastudovali mnoho.

Proč zrovna Kukátko?

Max: Jedná se o velmi starý název. Naše celá skupina se jmenuje KUK (klub uměleckých katastrof). My jakožto „kukátka“ jsme nejstarší část. **(mar)**

KUKátko – Hra o čas

Děkujeme za náš čas!

Čas je pohyb. Hra o čas od souboru KUKátko začíná jako tanečně-pohybový abstraktní tvar, a i když následně přechází do dvou dramatických částí a esejistických meziher, taneční kód se průběžně zjevuje po celou dobu a váže tak celou inscenaci jednotným scénickým klíčem. Abstraktní téma se tak přirozenou cestou stává divadelním principem, se kterým soubor umí velice přesvědčivě pracovat, tedy jinými slovy, umí se velice hezky hýbat.

Je příjemné, že z abstraktnosti časové věčnosti se brzy dostáváme do mi-

nipříběhu jedné maturantky, která opakovaně zažívá jeden smolný den, aby ho mohla zdánlivě „opravovat“. Vidíme opakující se pohybově-situační šablonu, která je naprosto jednoduchá, ale konkrétní – a má překvapivě silný emoční náboj i vtip. S maturantkou a její časovou nervózností soucítíme, takže je pak o to působivější, když vidíme, jak se chytí do pasti neustálého opravování.

Za zmínku stojí i scénografie, byť minimální: především mám na mysli to, že židličky, které se tu objevují, nejsou ty z foyer. Hurá! Podobně osvěžující byla i jednoduchá práce

s celočernými kostýmy, které se v druhé dramatické části skupinového experimentu změnil na jednoduchý, ale hezky barevně poskládaný civil. Přesně ve chvíli, kdy už by si člověk myslel, že už to u té tradiční celočerné zůstane. Stejně tak jsem se zaradoval, když se ve chvíli, kdy jsem se už smířil s prázdnou scénou, vymezil prostor „čekárny“ během experimentu papírovou páskou. Nejde samozřejmě o žádný překvapivý scénický princip, jde o dobré načasování.

Co víc, všechno jakoby tu trvalo právě tak dlouho, jak má. Čas představení běží rychle, ale ne překot-

ně. Repliky, hlavně asi v části experimentu, jsou dostatečně úsečné, aby zněly přirozeně, ale dostatečně zřetelné, aby jim bylo perfektně rozumět. Princip zpomalování a „ztanečnění“ pohybu se vrací tak akorát často. Díky němu působí inscenace kompaktně, i když dvě hlavní části (opakující se den maturantky a experiment v čekárně) jinak nic nespojuje, tedy kromě velice obecného tématu času.

A stejně dobře načasovaný a příjemně otevřený je i konec. Není tu žádná zásadní ponaučení, ale je tu kvalitní zážitek. Rádo se stalo, díky vám!

Lukáš Černý

Pro zaslouženou odměnu.

To není lekce gymnastiky,
to je seminář Hlas

Jsou všude a nikde. Redaktoři Zpravodaje. Foto: Martin Klein

V předsálí se nejen ochutnávají drinky, ale hlavně debatuje, rozmlouvá a potkává.

Vyhlížení lektorského sboru. Tam odsud asi přijde inspirace, soubor, názor.

Plno. Na nedostatek diváků si přehlídka nemůže stěžovat.

Nebo, že by přišel odsud?

A tady, tady hrajeme my!

Antiku si musíte vysedět, miláčkové!

S herečkou Evou Rampasovou

Kdo přišel s nápadem na tuhle inscenaci jako první?

Já a můj manžel. My jsme spolu hráli dlouho v souboru, ale nikdy jsme se nepotkali na jevišti. Tak jsme hledali text, který by jsme si užili a byl by jen pro dva.

Stalo se vám někdy během zkoušení, že jste si museli dát pauzu, protože to na vás bylo moc?

Ze začátku ne, protože jsme zkoušeli v období pandemie. Ale později, čím víc jsme to čistili a pracovali na tom víc a víc, tak se stávalo, že jsme jeden druhého začali režirovat. V tom případě jsme na sebe už byli naštvaní.

Jak by jste popsali vaši inscenaci jedním slovem?

Naturalistická.

(mar)

Opera Žatec – Kdy to bylo naposledy

Manželské vraždění

Lze asi celkem bez uzardění prohlásit, že komedie dramatika a spisovatele

Emmanuela Roberta-Espalieua *Kdy to bylo naposledy* klenotem současné francouzské veseloherní tvorby spíše není. (Ostatně ani samotný autor nepatří k nijak zvlášť známým jménům, je zkrátka jedním z řady druhořadých komediografů, jejichž texty zásobuje české dramaturgy překladatel Jaromír Janeček.) Text staví na vděčném, nikoliv zcela originálním nápadu, který dovedl lépe vytěžít například slavnější Éric-Emmanuel Schmitt ve svém *Manželském vraždění*, ale jednotlivé momenty se

v něm rozvíjejí poněkud nuceně, postavy často jednají spíše z vůle autora nežli z logiky situace, námět je to spíše na aktovku než na celovečerní kus – a především vztah obou manželů jako by stál na vodě nikoliv následkem krize, kterou procházejí a kterou se manželka rozhodne takto razantně vyřešit, ale hlavně proto, že se věrohodného citu se jen horko těžko dobíráme.

Inscenace *Opery Žatec* se s nástrahami textu pochopitelně do jisté míry potýká, ale má velkou devízu v hereckém obsazení: manželé Rampasovi oplývají jevištním šarmem (i v situacích, kdy jejich postavy působí spíše odpudivě, nejkuli monstrózně), mají švih,

energii, smysl pro timing a nevypadávají ze situací. Díky nim lze s touto historií o tom, že cesty do pekla mohou být dlážděny i jinými než dobrými úmysly, strávit pěkný večer, což vůbec není málo.

S inscenací už jsem se potkal před pěti týdny na Na-Nečistu a vrátil jsem se k ní vlastně se zalíbením. Kvituji, že došlo k zanesení některých našich (ba, co bych se nepochvátil, i mých) připomínek, celkově se mi zdálo, že se inscenace pročistila, je pečlivěji vygradovaná, zmizela některá problematická místa – a vzhledem k exponovanému, fyzicky atakujícímu furoru v závěrečných částech onoho předsmrtné-

ho souboje myslím, že celku (byť komornímu) hraní na kukátku pro velký sál vlastně sluší podstatně víc.

K oné naturalističnosti, pravda, směřuje asi největší z mých přetrvávajících výhrad: takto fyzické akce, včetně zvracení a prožívaného utrpení, mi připadají (bez ohledu na solidní kvalitu hereckého provedení) poněkud mimo žánr a domnívám se, že méně by mohlo být více. Lépe je gradovat onen psychologický souboj a slovní sypání soli do ran, než tělesný hnus. To ovšem nic neubírá na obdivuhodném nasazení, jež oba herci předvádějí a jemuž nelze než zatleskat tak vřele, jako tleskalo mostecké festivalové publikum. **Michal Zahálka**

Odborníci (a karty) radí

PřeMostění není jen přehlídka, ale i místo, kde hledat oporu, zázemí. Mnoho z vás má otázky, několik má i problémy. A my máme odpovědi. Zde jsou.

Vejde, nebo slepice?

Na otázku tohoto kalibru jsme se raději zeptali tarotových karet:

První kartou je páže holí, které představuje tazatele jako milovníka lehkomyšlné zábavy. Možná se tedy dětin-skou otázkou jen snaží zjistit, co si má radši dát zítra k brunchi. Pokud to ale myslí

jinak a pátrá dotazem po samotném smyslu bytí, karta Hvězda mu přináší naději. Naději, že se dozví odpověď. Tady je: Američtí genetici jsou si jistí, že dřív bylo vejce. Genetická výbava se totiž v průběhu života jedince nemění, a tak už první pták, kterému bychom mohli říkat slepice, musel nejprve existovat ve formě embrya – uvnitř vejce. Třetí karta – rytíř holí – bývá ve výkladu symbolem odjezdu, mizení či stěhování. Připomíná tazateli, že konec festivalu se neúprosně blíží a radí, aby nechal chrousta žít a užíval si každou vteřinu festivalu, dokud to jde.

Dáme si to nejlepší? Neublížme si?

Šance, že si neublížíte, když si dáte to nejlepší, je rozhod-

ně menší, než že si ublížíte, když si to nejlepší nedáte. Představte si to jako na baru. Čím lepší pití si dáte, tím méně vám druhý den ublíží kocovina.

Jel jsem vlakem, ten vyko-lejil a celý se rozbil. Dál jsem seděl v kupé. Přišel průvodčí, že je to ještě v pohodě a že můžeme letět dál a letěli jsme. Co se mi to sakra zdálo?

Ve vašem životě probíhají výrazné změny, které vás mohou vykoletit. Poslouchejte svůj vnitřní hlas, který k vám mluví v podobě průvodčího. A kupte si letenky na dovolenou.

Co dělat při erekci?

Pokud se neptáte po kamaráda, chceme vám v úvodu pogratulovat. Erekcí je totiž

barometrem mužského zdraví! Pokud při erekci víte, kam s ním, gratulujeme po-druhé. Pokud ne a chcete se nechtěně erekce rychle zbavit, zkuste studenou sprchu, meditaci nebo nějakou hodně asexuální představu: třeba použité ponožky Pavla Skály. Doporučujeme také nastu-dovat naučnou literaturu.

Wordcloud

Oslavili jsme několik účastníků PřeMostění, aby nám řekli rychle jedno slovo, které si spojí s přehlídkou. No, posuďte sami, co z toho vylezlo.

Pozor, soutěž!

Organizátoři PřeMostění 2022 vyhláší soutěž.

O CO SE HRAJE?

O věcné ceny (knihy, upomínkové předměty PřeMostění).

JAK SE HRAJE?

Stačí správně zodpovědět otázku a mít štěstí při losování z těch správných.

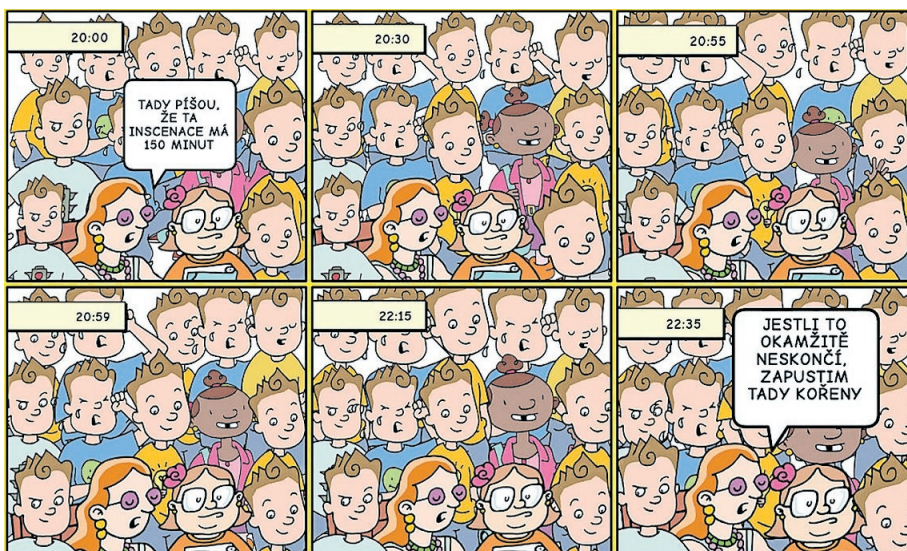
DNEŠNÍ OTÁZKA:

Vlk nejraději:

- a) peče
- b) jí
- c) běhá

Odpovědi pošlete na martin.rumler@denik.cz nebo odchyťte člena redakce a odpověď se svým jménem mu řekněte.

Komiks

Soutěžní osmisměrka

V Y A W Ú G S K Š Ď
 B Ó Z K A K T I J I
 N Ů P R C A E F A K
 É Ú Q E K U C Ě L B
 Š M L Č T Á L I Á C
 M Ů I T É R P R É A
 X N Z L Í L A E Č R
 A U L X A X V J Í S
 P L Ř K U N E Ř Z T
 Í I D I D L L B B Ý

Najdi deset jmen organizátorů a lektorů letošního PřeMostění a pošli nám je do sobotní půlnoci do redakce na tel. číslo 606 156 176. Tři vylosovaní si vyberou knížku podle vlastního vkusu!

VYMYSLTE POPISEK K FOTOGRAFII

Co se asi na fotce děje.
Co za drama se odehrává?
Návrhy krátkých popisů do cca 140 znaků pošlete do dnešních 18.00 na martin.rumler@denik.cz

Autorce či autorovi nejpopvednější popisky zazpívá Zuzka Fuxová píseň na přání. A nebo ne.

DIVADELNÍ FESTIVAL
PŘEMOSTĚNÍ
zpátky ke kořenům

30. 3. – 3. 4. 2022
ZUŠ F. L. GASSMANNA MOST

STŘEDA 30. 3.

14:00–18:00 **Seminář pro účastníky** (Hlas) / Prostory ZUŠ

ČTVRTEK 31. 3.

9:00–13:00 **Semináře pro účastníky** (Hlas, Antické divadlo, PRŮces a PRŮdukt, Zonglování a párová akrobacie) / Prostory ZUŠ

14:00–15:00 **Stopa – Egocentrická samota** / Velký sál

15:45–16:05 **Divadélko pod ZUŠkou – Horůrky** / Velký sál

18:00–19:15 **Divadelní spolek Scéna Kralupy – Máma říkala, že bych neměla** / Velký sál

20:45–21:45 **Reservé – Jezdei** / Velký sál

*Během odpoledních představení bude probíhat Dětský seminář

PÁTEK 1. 4.

9:00–13:00 **Semináře pro účastníky** (Hlas, Antické divadlo, PRŮces a PRŮdukt, Zonglování a párová akrobacie) / Prostory ZUŠ

14:00–15:20 **Kým? Čím? – HamLETEM** / Velký sál

16:00–16:35 **Brambůrky – Hrnecková Karkulka** / Velký sál

18:15–19:00 **KUKÁTKO – Hra o čas** / Velký sál

20:15–21:35 **Opera Žatec – Kdy to bylo naposledy** / Velký sál

22:20–23:10 **Vanabí Litoměřice – Experiment 0-1-7** / Velký sál

*Během odpoledních představení bude probíhat Dětský seminář

SOBOTA 2. 4.

9:00–13:00 **Semináře pro účastníky** (Antické divadlo, PRŮces a PRŮdukt, Zonglování a párová akrobacie) / Prostory ZUŠ

14:00–16:30 **Divadlo RADAR/Ze oponou – Probuzení jara** / Velký sál

18:15–19:00 **DS Hranicář – Jak se dělá divadlo** / Velký sál

20:20–20:40 **Chůdadlo – The Cube – inspirativní představení** / Nádvoří ZUŠ

21:00–22:45 **Divadlo RADAR/Hroboso – Racek** / Velký sál

*Během odpoledních představení bude probíhat Dětský seminář

NEDELE 3. 4.

10:00–11:20 **Kolohnáti – Cabaret Cami** / Velký sál

12:00–13:10 **Li-Di Litoměřice – Modrovous – Naděje žen** / Velký sál

14:00–14:30 **Betonový trávník – Leh – sed 44.2** / Velký sál

16:30 **Vyhlášení a zakončení festivalu** / Zahradka ZUŠ

*Během představení bude probíhat Dětský seminář

VSTUPENKY / 80 Kč STUDENTI / 120 Kč Dospělí

www.premosteni.eu

Akce probíhá pod záštitou Mgr. Jiřího Řeháka, náměstka hejtmána Ústeckého kraje a pod záštitou Statutárního města Most